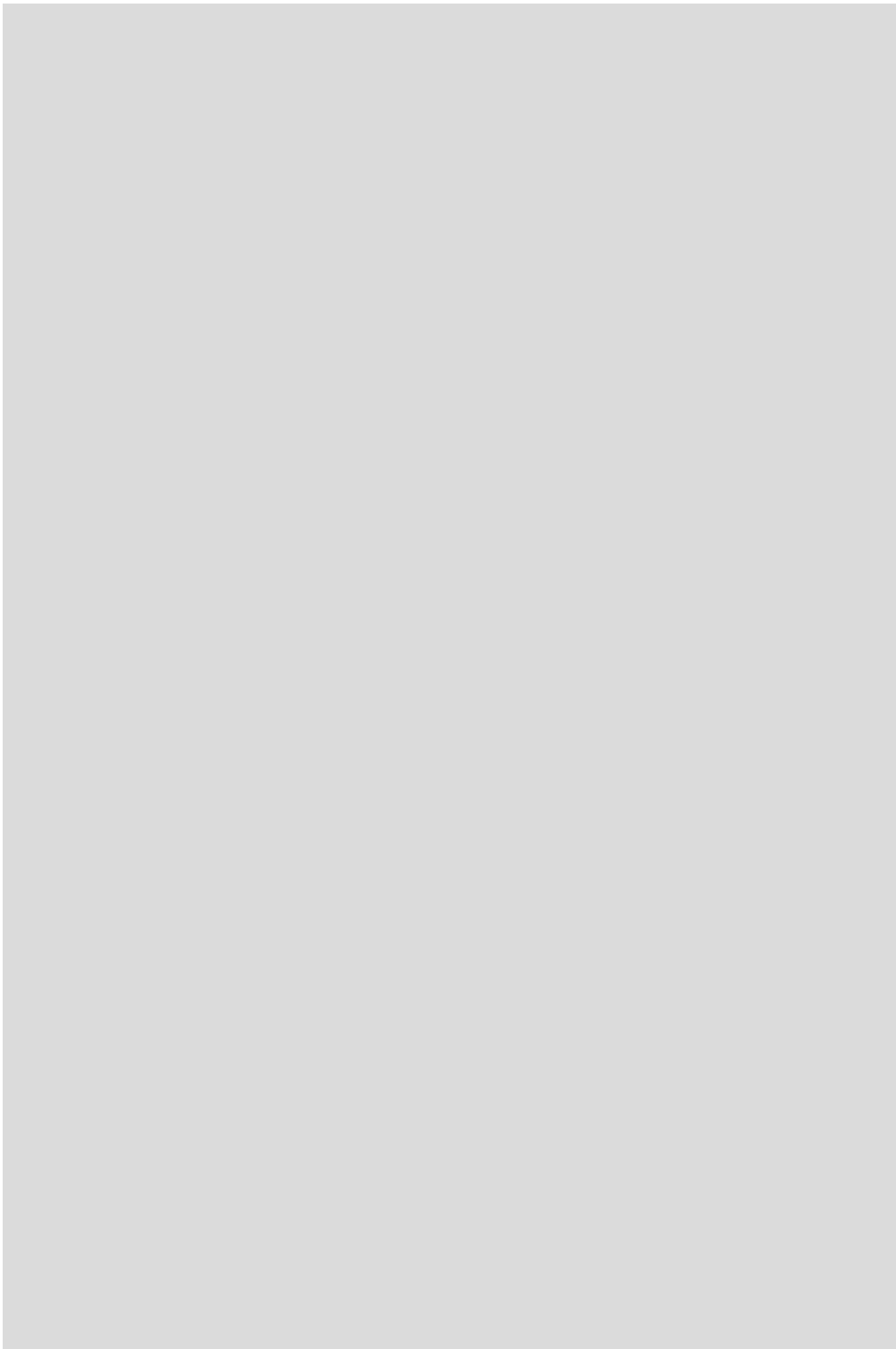

Enveja

Mar Amorós Benet

Capítulo 1

Un camí d'argent il·luminat per la llum de la lluna es dibuixava davant meu. Tot pla, tot recte. Només calia seguir-lo, pas a pas. I ja està. Un recorregut lent, però segur. A banda i banda, com arrels d'un arbre antic, s'estenien multitud de corriols. I em desviava cada cop per veure que hi havia al final. No sé perquè, però no els podia ignorar.

Em mostraven possibilitats impossibles. Coses que podien haver estat però que no són. I el camí principal es feia cada cop més i més tortuós. Per què seguir? Al final no m'hi espera res que valgués la pena, totes les coses bones estaven fora del meu abast. Estava més i més temptada de deixar-ho córrer, donar mitja volta i viure en la fosca fantasia. Acabaria consumida igualment per una enveja sense control. Un monstre assedegat de voluntat humana.

Vaig decidir seguir endavant. Més lentament. Desviant-me sense parar per observar vides que no tenien res a veure amb mi. No eren jo, però en aquell moment eren més jo que jo mateixa. Al final del camí, encara a la llunyania, m'espera la meva identitat. És lletja, vulgar. Però és meva.